

עין משפט
נר מצוה

קלה א ב מיי פיד מהל'
מלת הל' ת סמג
עשין לו טושיע חו"מ סי' רפ
סעף ג וע"ש:
קלו ג ד מיי פיד מהל'
ויזה הלכה כדי כה
טושיע חו"מ סי' רנ סעף
סה:

קלו ה מיי שם פי"ג הלכה
יד סמג עשין פג
טושיע חו"מ סי' רנ סעף ו:
קלו ו מיי שם פ"ח הלכה
יד סמג שם טושיע
חו"מ סי' רנ סעף יז:
קל"ב מיי שם פ"ט הלכה
טו סמג שם טושיע
שם סעף יג:

קבו ה מיי שם פ"ח הל' יג
סמג עשין פג טושיע
שם סעף יח:
קבא ט י טושיע שם סעף
ג:

רבינו גרשום

רבינו גרשום

אין. חייב לשלם רשאני הכי אמאי לא יחבי ליה בחלקי דדמי האי כמי שאמי לחבירו מנה לפלוני בידך ואחור אחד פלוני עצמו אין יודע אם מוריו לא אם לא ואחרי הלה איני יודע שאני חייב לו פטור מכל וכל דאף הכי כמו זה אמר על זה אחים:
הא היה עצמו אינו יודע אם אחור הוא וחללו אחרים אין אני יודעין טעורין מליחן לו כלום:
שבבש שהשביחו בכסים הללו. שנטל מחלין של אח והשביחו מאליהן ומת מהו מי אמרינן דכי הוי רבנאי לו נכסים במקום אחר דמי וירשו אחיו עמי כשוה או דלמא היאיל דהנהו נכסים הן שנטל מחלין האח שויה מרדה ליה ולא יירשו הני אחריני ונכסים למקוין:
לדי זה בלבד שחלק לו:
המגיע לבתפיה. כגון בתראה לקצור וענבים לבצור:
פ"ב ונמצאת דייתיקי קשורה על ירכי. להכי קמי' קשורה שחילו נמצאת על המטה בלבד שמה איכא למימר שמה אחר ודוק על המטה. ונמצא כתוב באותו דייתיקי מתנה מכל נכסיו לאחר מן הירודים הרי זה אינה כלום ואיכא למימר הואיל ולא נתנה מחיים חור בו:
ויזה ר' לאהר בן הירושין כו':
דייתיקי. שכן צואת שכיב מרע:
מתנה של בריא כל שכתוב בה מהיום כו'.
הא לאו לא קא חת על כל מתנה איבעי למיחן ליה מעכשיו הירשת בירו:
כל שכתוב בו מהיום. ויתחיל מתנה זו שיהא בירושתך וממנה לא תגבר אלא לאחר מיתה:
באכסדרה דבי רב. בבית המדרש:
ומת. קודם שספיקו לכתוב:
כי שויי אמר ר' אלעזר אמרה.
הא מלתא ואמר להו ר' יוחנן ההורו בה והבי עיקר דלא גמר להקנות אלא בשטר ואין שטר לאחר מיתה היינו דאצטרך ר' יוחנן למגבר לא תגבר אלא לאחר מיתה:
לומר ההורו בה כדי לקיים דברי ר' אלעזר תלמידו:
אלא אי אמרת כו' ועוד תיש דר' אלעזר אמרה כו':
תלך ר' אלעזר לגולה כו'. משום רבינו.
רב. אלמא כו' דר' אלעזר אמרה:
ור' יוחנן אמר תבדק. באיזה ענין אמר אותו שכיב מרע כדמפרש רב דימי:
כי אתא רב דימי אמר רותי דייתיקי מבטלת שאם כתב לאחר שטר מתנה מכל נכסיו אחור ונטלו מזה וכתבו לאחר זו מתנה שכתב לשני מבטלת מתנה של ראשון ושני קנה ראשון לא קנה:
וראין. ודעין דקאמר תבדק:
אם במיפה אתה חבו דאמר לקמן דאמר לוה תנו אף כתבו דבנותיה לחור טגי וכתביה לא הוי אלא יפו כח ולא משמע דבכתביה

קלה:

כ"ש **שבתוב** **בה** **מהיום** ו**לא****אחר** **מיתה**. פירש בקונטרס דהוי כמתנת צריא שאין יכול לחזור בה^[א] וקשה דמתן צפרק קמא דצ"מ (דף ית). מנא דייתיקי מתנות ושוצרים הרי זה לא יחזיר שאני אומר כו' ודייק בגמרא הא אמר תנו נותנין ומוקי לה כשכיב מרע דליכא למיחש שמה נתנו לאחר דאפי' נתנו לאחר מני הדר ציה והשתא הא קמני מתנה דהיינו מהיום ולאחר מיתה דהוי כמתנת שכיב מרע דלא קני עד לאחר מיתה ואי אינו יכול לחזור צו אמאי אס' אמר תנו נותנין ומפרש רבינו חס מהיום ולאחר מיתה היינו מהיום אס לא אחזור צי עד לאחר מיתה^[ב] ומיירי כגון שפירש צפירוש מהיום אס לא יחזור עד לאחר מיתה דמתממא אס אמר מהיום ולאחר מיתה הוי מהיום קני גופו ולאחר מיתה קני פירות כדמשמע במתני' צסמוך^[ג] ואע"ג דנקט הכא כלישנא דלקמן מכל מקום לא איירי צמד גוונא וה"ג אשכחנא צפרק כל הגט (גיטין דף כו: ושם ד"ה לכשאכניסנה) אמר ללצלר כמוז (וי) לנאשמי לכשאכניסנה אגרשנה אינו גט משום שמה יאמרו גיטה קודם לצננה וצינמות פ' ר"ג (דף נג: ושם ד"ה לכשאכניסנה) כמוז גט לארוסמי לכשאכניסנה אגרשנה הרי זה גט וצ"ל בדגיטין איירי שכתב זמן שעומד צו וצינמות איירי שכתב זמן שלאחר נשאולין אע"פ שהלשון שוה מיהו הסם י"ל דאינו גט לכתמלה כלומר מדדנן אכל מדאורייתא הוי גט^[ד]:
אקנייה

אמרה ואמר להו **רבי יוחנן** **א**יודיהרו **בה** **אמר** **רב** נחמן **בר יצחק** **ב**ותיה **דרב** **שיובי** **מ**סתברא **אי** אמרת **ב**שלמא **רבי** אלעזר אמרה **א**צטרך **רבי** יוחנן **ל**אסהודי עליה **דר'** אלעזר אלא **אי** אמרת **רבי** יוחנן **א**מרה **א**צטרך **רבי** אלעזר **ע**ליה **דר'** יוחנן רביה ועוד תא שמע **דר'** אלעזר אמרה **ר**בין משמיה **דרבי** אבהו הוו יודעים ששלח **רבי** אלעזר לגולה משום רבינו שכיב מרע שאמר כתבו ותנו מנה לפלוני ומת אין כותבין ונותנין שמה לא גמר להקנותו אלא בשטר ואין שטר לאחר מיתה ור' יוחנן אמר תיבדק מאי תיבדק כי אתא **רב** דימי אמר וידייתיקי מבטלת דייתיקי שכיב מרע שאמר כתבו ותנו מנה לפלוני ומת ורואין אם כמיפה את כחו כותבין ואם לאו אין כותבין מתיב ר' אבא בר ממל בבריא שאמר כתבו ותנו מנה לפלוני ומת אין כותבין ונותנין הא שכיב מרע כותבין ונותנין הוא מותיב לה והוא מפרק לה במיפה אתה חבו דמי מיפה את כחו כדאמר

מתנה לאחר מיתה שהרי אין כח לאדם ליתן מקודם לכן דבר שלא יוכל להקנות צאווה הזמן שהוא רוצה שתתקיים המתנה ואחר מיתה היאך יכול אדם ליתן אחרי שמת ונקצר:
ומתמהינן טעמא דהויא מתנה משום דכתב לאחר מיתה צדיי מיהו אכל אס כתב מהיום גרידא לא הויא מתנתו מתנה והלא קל וחומר הוא דהוי מתנה גמורה מעכשיו שהרי נתן לו גוף ופירות מהיום:
דלא קני. פירות אלא לאחר מיתה דומיא דמתנת שכיב מרע שאינו קונה אלא לאחר מיתה ומיהו צדיי עדיפא משכיב מרע דמתנת שכיב מרע יכול לחזור צו וליתן לאחר כדלקמן דייתיקי מצטלת דייתיקי אכל מתנת צריא דמהיום ולאחר מיתה אינו יכול למכור עוד הגוף כל ימי חייו אלא פירות:
כצבו וסגו מנה. מנכסי לפלוני ומת השכיב מרע קודם שכתבו ונתנו לו את השטר למקבל מתנה שצו אין כותבין ונותנין לו את המנה:
שמה לא גמר כו'. והאי דנקט כצבו ותנו לאו דוקא דהוא הדין אס אמר תנו וכתבו כדמוכח לקמן דלא חשיב ליה מיפה את כחו לקנות צלא שטר עד דאמר להו תנו אף כצבו כדלקמן [קלו]:
אזדהו צה. שכן הלכה:
אצטריך ר' יוחנן לאספודי עליה דרבי אלעזר. תלמידו שיאמינו צו:
אצטריך רבי אלעזר. צתמיה והלא דברי הרצ ודברי תלמיד דברי מי שומעין:
משום רבינו. רב:
ורבי יוחנן אומר תיבדק. לאו לאיפלוגי עליה דרבי אלעזר אמא דאא אסדי רבי יוחנן עליה דרבי אלעזר כדאמרין לעיל אלא לפרושי אמא שארין לצדוק היאך כוה האי שכיב מרע לכתוב שטר זה משום דזמנין דכותבין דכותבין אף לאחר מיתה כגון צמיפה שכיב מרע כמו של מקבל מתנה כדמפרש ואילן דאמר תנו אף כצבו וכו':
כי אסא רצ דימי אמר. שני דצרים והשניה מפרשת להן דציקה:
דייתיקי מצטלת דייסיקי. שכיב מרע שכתב נכסיו לאחר וחור וכתב לאחר שני קנה ראשון לא קנה שהרי שכיב מרע יכול לחזור צמתנתו כדאמרין צפרק מי שמת [קנז]:
וכיון שכתב לשני חור צו מן הראשון ודוקא צתמיצה צלא זיחי כדאמרין לקמן צפרקין דמי שמת [סס] פשיטא כצב לזו וכתב לזו היינו דכי אמא רב דימי אמר דייתיקי מצטלת דייתיקי כתב וזיכה לזו וכתב וזיכה לזו רצ אמר ראשון קנה כו' אכל גצי מתנת צריא שאינו יכול לחזור צו ראשון קנה ולא שני:
אס כמיפה אס כמו כו'. אס כדי ליפות כמו של מקבל מתנה לזו השכיב מרע לכתוב לו את השטר להיות לו לעדות על מתנה זו ולא לעכצ המתנה נתכוין דלא יקנה אלא צשטר כותבין ונותנין אפי' לאחר מיתה ולקמן מפרש היכי דמי והיינו תיבדק לעיל:
הא שצי מרע כוסצין וטוסנין. דכי היכי דאמרין [לקמן קמו]:
גצי צוואת שכיב מרע דדצריו ככתובין וכמסורין דמו משום דלא מתרף דעתו עליו ה"ג אמרינן גצי שטר שלו דיש שטר אפילו לאחר מיתה דככתב מחיים דמי:
והוא מפרק לה. להך דוקיא צמיפה את כמו ומיהו צריא אע"ג שמיפה את כמו כענין זיחי שכיב מרע דקאמר תנו אף כצבו אפילו הכי אין כותבין ונותנין לאחר מיתה דצצריא אמרינן משום דדצריו אינן ככתובין הולרך לזכות לו צשטר ולא גמר להקנותו אלא צשטר ואין שטר לאחר מיתה:
כדאמר

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

נעוס **חייצ**. דצרי ושמא צרי עדיף ושאני הכא דהספק עצמו אינו יודע ואינו יכול לטעון טענה ודאי וספק וספק הוא והלכך אוקי ממונה צחזקת מריה אכל האח טוען צשציל הספק מנה לאחי צידכס הלכך אמרי ליה לאו צעל דצרים דיין את:
צשצח המגיע לנכסים

לא סייעי לך. שנתן זה לספק קרקע ריקנית וטרח צה זה הספק לחרוש ולורוע והרי היא עתה צשחזרת לו לנותן מלאה פירות לא תיבעי לך דהא ודאי כולהו חולקים צהאי שצח דכי נפלו לו נכסים ממקום אחר דמי דהא לא קרינא ציה יחזור נכסים למקומן שהרי לא נתן לו פירות אלא קרקע ריקנית:
ואלס. דלא נשמתה שמו מככתמלה:
ואספא שרטון. מעצמה שלא זינלה הספק ולא טרח צכך:
במתני' דייסיקי. שטר צוואת שכיב מרע כדריש ליה בגמרא דא תהא למיקס ולהיות:
על יריצו. רצותא נקט דליכא למימר אחר כתב ונתנה לשם כדי לזכות צנכסי המת:
הרי זו אינה כלום. שאפי' אס החזיק אחר מיתה צאווה השטר אותה שנכתבה לו המתנה לא קני דאע"ג דצוואת שכיב מרע קונה לאחר מיתה הני מיני (א) כדי שלא מטרף דעתו עליו אכל כה השטר לא עדיף כצוואתו שהרי לא גמר להקנותו אלא צצבלת השטר ואין שטר לאחר מיתה:
זיכה צה. השכיב מרע:
לאחי. מחיים אע"פ שלא נכתב לשם אותו האיש אלא כך אמר לו נכסים צצבלתם צשטר זה אני מקנה לך צצבלת השטר שחקבל ממני הרי זה קנה דלא גרע מנצוואת פיו ורצותא קתני (א) לאחר גרסינן צצסדר המשנה:

דצריו קיימין. אע"ג דאין ראיז לירשו קני לאחר מיתה צלא קנין דצצרי שכיב מרע ככתובין וכמסורין דמו:
גב' איזו היא דייסיקי. איזו היא מתנת שכיב מרע שגוצה לאחר מיתה אע"ג דלא כתב צה מהיום:
דא סהא למיקס ולמיסוי. אחר מיתמי והיינו לשון דייתיקי:
ואיזו היא סתנא צריא שסקנה כל שכתוב צה מהיום כו'. דמשמע הכי גופה קניו לך מהיום ופירי לאחר מיתה. אכל אי לא הוה כתב צה מהיום אינו קונה דאין אצטריך ר' יוחנן לאספודי עליה דרבי אלעזר. תלמידו שיאמינו צו:
אצטריך רבי אלעזר. צתמיה והלא דברי הרצ ודברי תלמיד דברי מי שומעין:
משום רבינו. רב:
ורבי יוחנן אומר תיבדק. לאו לאיפלוגי עליה דרבי אלעזר אמא דאא אסדי רבי יוחנן עליה דרבי אלעזר כדאמרין לעיל אלא לפרושי אמא שארין לצדוק היאך כוה האי שכיב מרע לכתוב שטר זה משום דזמנין דכותבין דכותבין אף לאחר מיתה כגון צמיפה שכיב מרע כמו של מקבל מתנה כדמפרש ואילן דאמר תנו אף כצבו וכו':
כי אסא רצ דימי אמר. שני דצרים והשניה מפרשת להן דציקה:
דייתיקי מצטלת דייסיקי. שכיב מרע שכתב נכסיו לאחר וחור וכתב לאחר שני קנה ראשון לא קנה שהרי שכיב מרע יכול לחזור צמתנתו כדאמרין צפרק מי שמת [קנז]:
וכיון שכתב לשני חור צו מן הראשון ודוקא צתמיצה צלא זיחי כדאמרין לקמן צפרקין דמי שמת [סס] פשיטא כצב לזו וכתב לזו היינו דכי אמא רב דימי אמר דייתיקי מצטלת דייתיקי כתב וזיכה לזו וכתב וזיכה לזו רצ אמר ראשון קנה כו' אכל גצי מתנת צריא שאינו יכול לחזור צו ראשון קנה ולא שני:
אס כמיפה אס כמו כו'. אס כדי ליפות כמו של מקבל מתנה לזו השכיב מרע לכתוב לו את השטר להיות לו לעדות על מתנה זו ולא לעכצ המתנה נתכוין דלא יקנה אלא צשטר כותבין ונותנין אפי' לאחר מיתה ולקמן מפרש היכי דמי והיינו תיבדק לעיל:
הא שצי מרע כוסצין וטוסנין. דכי היכי דאמרין [לקמן קמו]:
גצי צוואת שכיב מרע דדצריו ככתובין וכמסורין דמו משום דלא מתרף דעתו עליו ה"ג אמרינן גצי שטר שלו דיש שטר אפילו לאחר מיתה דככתב מחיים דמי:
והוא מפרק לה. להך דוקיא צמיפה את כמו ומיהו צריא אע"ג שמיפה את כמו כענין זיחי שכיב מרע דקאמר תנו אף כצבו אפילו הכי אין כותבין ונותנין לאחר מיתה דצצריא אמרינן משום דדצריו אינן ככתובין הולרך לזכות לו צשטר ולא גמר להקנותו אלא צשטר ואין שטר לאחר מיתה:
כדאמר

מתנה לאחר מיתה שהרי אין כח לאדם ליתן מקודם לכן דבר שלא יוכל להקנות צאווה הזמן שהוא רוצה שתתקיים המתנה ואחר מיתה היאך יכול אדם ליתן אחרי שמת ונקצר:
ומתמהינן טעמא דהויא מתנה משום דכתב לאחר מיתה צדיי מיהו אכל אס כתב מהיום גרידא לא הויא מתנתו מתנה והלא קל וחומר הוא דהוי מתנה גמורה מעכשיו שהרי נתן לו גוף ופירות מהיום:
דלא קני. פירות אלא לאחר מיתה דומיא דמתנת שכיב מרע שאינו קונה אלא לאחר מיתה ומיהו צדיי עדיפא משכיב מרע דמתנת שכיב מרע יכול לחזור צו וליתן לאחר כדלקמן דייתיקי מצטלת דייתיקי אכל מתנת צריא דמהיום ולאחר מיתה אינו יכול למכור עוד הגוף כל ימי חייו אלא פירות:
כצבו וסגו מנה. מנכסי לפלוני ומת השכיב מרע קודם שכתבו ונתנו לו את השטר למקבל מתנה שצו אין כותבין ונותנין לו את המנה:
שמה לא גמר כו'. והאי דנקט כצבו ותנו לאו דוקא דהוא הדין אס אמר תנו וכתבו כדמוכח לקמן דלא חשיב ליה מיפה את כחו לקנות צלא שטר עד דאמר להו תנו אף כצבו כדלקמן [קלו]:
אזדהו צה. שכן הלכה:
אצטריך ר' יוחנן לאספודי עליה דרבי אלעזר. תלמידו שיאמינו צו:
אצטריך רבי אלעזר. צתמיה והלא דברי הרצ ודברי תלמיד דברי מי שומעין:
משום רבינו. רב:
ורבי יוחנן אומר תיבדק. לאו לאיפלוגי עליה דרבי אלעזר אמא דאא אסדי רבי יוחנן עליה דרבי אלעזר כדאמרין לעיל אלא לפרושי אמא שארין לצדוק היאך כוה האי שכיב מרע לכתוב שטר זה משום דזמנין דכותבין דכותבין אף לאחר מיתה כגון צמיפה שכיב מרע כמו של מקבל מתנה כדמפרש ואילן דאמר תנו אף כצבו וכו':
כי אסא רצ דימי אמר. שני דצרים והשניה מפרשת להן דציקה:
דייתיקי מצטלת דייסיקי. שכיב מרע שכתב נכסיו לאחר וחור וכתב לאחר שני קנה ראשון לא קנה שהרי שכיב מרע יכול לחזור צמתנתו כדאמרין צפרק מי שמת [קנז]:
וכיון שכתב לשני חור צו מן הראשון ודוקא צתמיצה צלא זיחי כדאמרין לקמן צפרקין דמי שמת [סס] פשיטא כצב לזו וכתב לזו היינו דכי אמא רב דימי אמר דייתיקי מצטלת דייתיקי כתב וזיכה לזו וכתב וזיכה לזו רצ אמר ראשון קנה כו' אכל גצי מתנת צריא שאינו יכול לחזור צו ראשון קנה ולא שני:
אס כמיפה אס כמו כו'. אס כדי ליפות כמו של מקבל מתנה לזו השכיב מרע לכתוב לו את השטר להיות לו לעדות על מתנה זו ולא לעכצ המתנה נתכוין דלא יקנה אלא צשטר כותבין ונותנין אפי' לאחר מיתה ולקמן מפרש היכי דמי והיינו תיבדק לעיל:
הא שצי מרע כוסצין וטוסנין. דכי היכי דאמרין [לקמן קמו]:
גצי צוואת שכיב מרע דדצריו ככתובין וכמסורין דמו משום דלא מתרף דעתו עליו ה"ג אמרינן גצי שטר שלו דיש שטר אפילו לאחר מיתה דככתב מחיים דמי:
והוא מפרק לה. להך דוקיא צמיפה את כמו ומיהו צריא אע"ג שמיפה את כמו כענין זיחי שכיב מרע דקאמר תנו אף כצבו אפילו הכי אין כותבין ונותנין לאחר מיתה דצצריא אמרינן משום דדצריו אינן ככתובין הולרך לזכות לו צשטר ולא גמר להקנותו אלא צשטר ואין שטר לאחר מיתה:
כדאמר

דבלאו הכי באמריה בעלמא קונה שכיב מרע:
הוא מפרק לה. אם אמר שכיב מרע במיפה

מסורת הש"ס

א [נ"י חו"מ] לעיל מנ:
ד"ה שבת, צ לעיל קנז, א צ"מ יט, ד לקמן קנז גיטין ט:
ס [נעיל סה, א] ו גיטין ט:
לקמן קנז, א לקמן קנז:

הגהות הב"ח

הגהות הב"ח

א [נ"י לאחר צידך דמי נפלו לו נכסים ממקום אחר יירשו אחיו עמו צעי רבא שמה:
ב] רשב"י ד"ה הכי זו אינה וכו' הני מילי צצוצאת פיר כדי שלא מטרף:
א] ד"ה לאחר מחיים וכו' לאחר הס"ד ואח"כ מ"ה לאחר נכסי:
ד] תרי"ח כ"י כמוז גט לנאשמי וכו' וצינמות אמריי האומר כמוז גט לארסמי:

מוסף רש"י

מוסף רש"י

דיקלא. קטן היט לזן אפיין, ואליס. שמתעבה אחרי ק, וכן היט לזן ארעא ואספא אחרי ק כשטונין. וצל ומזייפתה צכך [עשר] קכד. דא תהא למיקס ולחיות. שטר זה יסיה לקוס ולחיות צכל המכור צו, דצצרי שכיב מרע ככתובין וכמסורין דמי ב"ח יט, אין כותבין ונותנין. לאחר שמת [קסו קכז]. שמה לא גמר להקנותו. על פי צצוואת מתנה דמתן קנן לשכיב מרע. אלא בשטר. לבי טעא שטרא לדייה לקניטור וסמורין דמי שטר מקנה לאחר מיתה. דהא פסקה ליה שרפתא דטמן [גיטין ס] דלענין שטר לא אמור רגנן דברי שכיב מרע ככתובין וכמסורין דמי צלא לענין מתנת ממון, דאי אמר תנו טונין אף לאחר מיתה [קסו קכז]. דייתיקי. של שני מצטל דייתיקי של ראשון, דשכיב מרע יוכל לחזור צו, הלכך אחרון קנה, שהרי חור צו דייתיקי לשון מתנת שכיב מרע, דלמרינן דא תהא למיקס ולמיסוי, דצצרי שכיב מרע ככתובים וכמסורין דמי [קסו קכז].

מוסף תוספות

א. וקשיא איכ היינו מתנת בריא לגמרי, ואיכא למימר כיון דלא איכיל לפירא מחיים דמיא קצת למתנת שכיב מרע. ומצ"ן. א. והשתא תתחיל לקנות ולא תגמור המתנה אלא לאחר מיתה. ג. [ד] תנן האב אינו יכול למכור מפני שהן כתובין לבן והרי כשמוכרין לאחר חורו בו המתנה ואפי"ה בני ביה אינו יכול למכור אלמא לא מצי הדר ביה. מוס' יריד. א. שכתב זמן דקודם נישואין. מוס' יצמות נג:
א. הואיל ובידיו לגרשה משנכתב וכו'. רש"י יצמות נג.

רבינו גרשום (המשך)

לחור יקנה כותבין:
ואם לאו. דלא אמר הכי אין כותבין משום דלא גמר להקנות אלא בשטר ואין שטר לאחר מיתה:
בריא שאמר כתבו ותנו מנה לפלוני ומת אין כותבין ונותנין. ובריא בעי קנין ושטר ואין שטר לאחר מיתה:
הא שכיב מרע. שאמר הכי כותבין ונותנין משום את כמו כותבין ונותנין: